

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2020. november 11.*

„Előzetes döntéshozatal – Fogyasztóvédelem – (EU) 2015/2366 irányelv – Belső piaci pénzforgalmi szolgáltatások – A 4. cikk 14. pontja – A készpénz-helyettesítő fizetési eszköz fogalma – Személyre szabott, multifunkcionális bankkártya – Közeltéri kommunikációs funkció (NFC) – Az 52. cikk (6) bekezdésének a) pontja és az 54. cikk (1) bekezdése – A szolgáltatást igénybe vevő részére nyújtandó információk – A keretszerződés feltételeinek módosítása – Hallgatólagos elfogadás – A 63. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontja – A pénzforgalmi szolgáltatásokhoz kapcsolódó jogok és kötelezettségek – A kis összegű fizetésekre szolgáló készpénz-helyettesítő fizetési eszközök tekintetében való eltérés – Alkalmazási feltételek – Nem letiltható készpénz-helyettesítő fizetési eszköz – Névtelenül használt készpénz-helyettesítő fizetési eszköz – Az ítélet időbeli hatályának korlátozása”

A C-287/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Oberster Gerichtshof (legfelsőbb bíróság, Ausztria) a Bírósághoz 2019. április 5-én érkezett, 2019. január 25-i határozatával terjesztett elő

a **DenizBank AG**

és

a **Verein für Konsumenteninformation**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan, és N. Jääskinen (előadó) bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: M. Krausenböck tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2020. február 13-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a DenizBank AG képviseletében G. Ganzger és A. Egger Rechtsanwälte,
- a Verein für Konsumenteninformation képviseletében S. Langer Rechtsanwalt,
- a cseh kormány képviseletében M. Smolek, J. Vlácil és S. Šindelková, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

- a portugál kormány képviselőjében L. Inez Fernandes, P. Barros da Costa, S. Jaulino és G. Fonseca, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében G. Braun, T. Scharf és H. Tserepa-Lacombe, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2020. április 30-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 2002/65/EK, a 2009/110/EK és a 2013/36/EU irányelv és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról, valamint a 2007/64/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2015. november 25-i (EU) 2015/2366 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2015. L 337., 35. o.; helyesbítés: HL 2018. L 102., 97. o.) 4. cikke 14. pontjának, 54. cikkének (1) bekezdésével együttesen értelmezett 52. cikke 6. pontja a) alpontjának, valamint 63. cikke (1) bekezdése a) és b) pontjának értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az osztrák jog szerinti DenizBank AG társaság és a Verein für Konsumenteninformation (fogyasztótájékoztatási egyesület, Ausztria, a továbbiakban: VKI) között folyamatban lévő azon jogvita keretében terjesztették elő, amelynek tárgya a különösen közeltéri kommunikációs (*Near Field Communication*) funkcióval, általánosan „érintéses fizetésnek” nevezett funkcióval (a továbbiakban: NFC-funkció) ellátott, személyre szabott, multifunkcionális bankkártyák használatával kapcsolatos szerződési feltételek érvényessége.

Jogi háttér

A 93/13/EGK irányelv

- 3 A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv (HL 1993. L 95., 29. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 288. o.) 2. cikke a következőket írja elő:

„Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

- a) »tisztességtelen feltételek«: a 3. cikkben meghatározott szerződési feltételek;
 - b) »fogyasztó«: minden olyan természetes személy, aki az ezen irányelv hatálya alá tartozó szerződések keretében olyan célból jár el, amely kívül esik saját szakmája, üzleti tevékenysége vagy foglalkozása körén;
 - c) »eladó vagy szolgáltató«: minden olyan természetes vagy jogi személy, aki vagy amely az ezen irányelv hatálya alá tartozó szerződések keretében saját szakmája, üzleti tevékenysége vagy foglalkozása körében cselekszik, függetlenül attól, hogy az köz- vagy magánjellegű.”
- 4 Ezen irányelv 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel abban az esetben tekintendő tisztességtelen feltételnek, ha a jóhiszeműség követelményével ellentétben a felek szerződésből eredő jogaiban és kötelezettségeiben jelentős egyenlőtlenséget idéz elő a fogyasztó kárára.

[...]

(3) A melléklet tartalmazza azoknak a feltételeknek a jelzésszerű és nem teljes felsorolását, amelyek tisztességtelennek tekinthetők.”

5 Az említett irányelv 6. cikkének (1) bekezdése szerint:

„A tagállamok előírják, hogy fogyasztókkal kötött szerződésekben az eladó vagy szolgáltató által alkalmazott tisztességtelen feltételek a saját nemzeti jogszabályok rendelkezései szerint nem jelentenek kötelezettséget a fogyasztóra nézve, és ha a szerződés a tisztességtelen feltételek kihagyásával is teljesíthető, a szerződés változatlan feltételekkel továbbra is köti a feleket.”

6 A 93/13 irányelv 8. cikke előírja, hogy „[a] tagállamok az ezen irányelv által szabályozott területen elfogadhatnak vagy hatályban tarthatnak a Szerződéssel összhangban lévő szigorúbb rendelkezéseket annak érdekében, hogy a fogyasztóknak magasabb szintű védelmet biztosítsanak”.

7 A 93/13 irányelv melléklete, amely tartalmazza „[a] 3. cikk (3) bekezdésében említett feltételek” példálózó és nem kimerítő felsorolását, 1. pontjának j) alpontjában említi azokat a feltételeket, amelyek tárgya vagy hatása az, hogy „feljogosítják az eladót vagy szolgáltatót a szerződési feltételek egyoldalú megváltoztatására a szerződésben feltüntetett és érvényes indok nélkül”. E melléklet 2. pontja meghatározza az említett j) pont hatályát.

Az (EU) 2015/2366 irányelv

8 Az (EU) 2015/2366 irányelv 2018. január 13-i hatállyal hatályon kívül helyezte a belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 97/7/EK, a 2002/65/EK, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról és a 97/5/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. november 13-i 2007/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL 2007. L 319., 1. o.).

9 A 2015/2366 irányelv (6), (53)-(55), (63), (81), (91) és (96) preambulumbekkezdése szerint:

„(6) [...] Egyenlő működési feltételeket kell biztosítani a [...] piaci szereplők számára, meg kell könnyíteni, hogy az új fizetési eszközök szélesebb piacot érhessenek el, és az Unió egészében magas színvonalú fogyasztóvédelmet kell biztosítani az említett pénzforgalmi szolgáltatások igénybevétele során. Ennek a pénzforgalmi rendszer egészében hatékonyságnövelést kell eredményeznie, és a pénzforgalmi szolgáltatásokat igénybe vevők szempontjából a pénzforgalmi szolgáltatások választékának és átláthatóságának javulásához kell vezetnie, továbbá meg kell erősítenie a harmonizált pénzforgalmi piacba vetett fogyasztói bizalmat.

[...]

(53) Mivel a fogyasztók és a vállalkozások nem ugyanabban a helyzetben vannak, nincs szükségük azonos szintű védelemre. Miközben fontos, hogy a fogyasztók jogait olyan rendelkezések garantálják, amelyekről egy szerződésben nem lehet eltérni, indokolt annak lehetővé tétele, hogy a vállalkozások és szervezetek másként állapodjanak meg, amennyiben partnerük nem fogyasztó.
[...]

(54) Ezen irányelvben meg kell határozni a pénzforgalmi szolgáltatók kötelezettségeit a pénzforgalmi szolgáltatásokat igénybe vevők számára nyújtandó tájékoztatás tekintetében, akiknek mindenütt ugyanolyan magas színvonalú, egyértelmű információkat kell kapniuk a pénzforgalmi szolgáltatásokról annak érdekében, hogy képesek legyenek megalapozott döntéseket hozni és az EU-n belül szabadon választani. [...]

(55) A fogyasztókat védeni kell a tisztességtelen és félrevezető gyakorlatokkal szemben [a belső piacon az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól, valamint a 84/450/EGK tanácsi irányelv, a 97/7/EK, a 98/27/EK és a 2002/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvek, valamint a 2006/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról szóló, 2005. május 11-i] 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel [(HL 2005. L 149., 22. o.)], és [a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem, egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i] 2000/31/EK [európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2000. L 178., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 25. kötet, 399. o.)], valamint [a fogyasztói pénzügyi szolgáltatások távértékesítéssel történő forgalmazásáról, valamint a 90/619/EGK tanácsi irányelv és a 97/7/EK illetve a 98/27/EK irányelv módosításáról szóló, 2002. szeptember 23-i] 2002/65/EK [európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2002. L 271., 16. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 4. kötet, 321. o.)] és [a fogyasztói hitelmegállapodásokról és a 87/102/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. április 23-i] 2008/48/EK [európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2008. L 133., 66. o.; helyesbítés: HL 2010. L 199., 40. o.)], [a fogyasztók jogairól, a 93/13/EGK tanácsi irányelv és az 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 85/577/EGK tanácsi irányelv és a 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. október 25-i] 2011/83/EU [európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2011. L 304., 64. o.)] és [a fizetési számlákhoz kapcsolódó díjak összehasonlíthatóságáról, a fizetésiszámla-váltásról és az alapszintű fizetési számla nyitásáról, illetve használatáról szóló, 2014. július 23-i] 2014/92/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel [(HL 2014. L 257., 214. o.)] összhangban. Az említett irányelvek rendelkezéseit továbbra is alkalmazni kell. Pontosítani kell azonban mindenekelőtt a szerződés megkötését megelőző tájékoztatási követelmények tekintetében az ezen irányelv és a 2002/65/EK irányelv közötti kapcsolatot.

[...]

(63) A magas szintű fogyasztóvédelem biztosítása érdekében a tagállamok számára lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a fogyasztók érdekében korlátozást vagy tilalmat vezessenek be vagy tartsanak fenn a keretszerződések feltételeinek egyoldalú módosítására vonatkozóan, például abban az esetben, ha a módosításra alapos indok nélkül kerül sor.

[...]

(81) Az alacsony összegű fizetésekre szolgáló készpénz-helyettesítő fizetési eszközöknek olcsó és könnyen használható alternatívát kell biztosítaniuk az alacsony árfekvésű áruk és szolgáltatások esetében, és nem lehet azokra túlzott követelményeket alkalmazni. [...] A pénzforgalmi szolgáltatásokat igénybe vevőknek a kevésbé szigorú rendszer ellenére is megfelelő védelemben kell részesülniük, figyelembe véve ugyanakkor, hogy ezen készpénz-helyettesítő fizetési eszközök – különösen az előre fizetett készpénz-helyettesítő fizetési eszközök – csak korlátozott kockázatot jelentenek.

[...]

(91) A biztonsági intézkedések meghozataláért a pénzforgalmi szolgáltatók felelősek. Az intézkedéseknek a biztonsági kockázatokkal arányosnak kell lenniük. A pénzforgalmi szolgáltatóknak a kockázatok enyhítését és az események kezelésére szolgáló hatékony eljárások fenntartását biztosító keretet kell kidolgozniuk. [...] Továbbá azt biztosítandó, hogy a lehető legkisebb legyen a szolgáltatást igénybe vevőknek [...] okozott kár, alapvető fontosságú a pénzforgalmi szolgáltatókat arra kötelezni, hogy késedelem nélkül tegyenek bejelentést az illetékes hatóságoknak a súlyosabb biztonsági eseményekről. [...]

[...]

(96) A biztonsági intézkedéseknek összhangban kell állniuk a pénzforgalmi szolgáltatáshoz kapcsolódó kockázat mértékével. A kis kockázatot hordozó fizetésekhez, például a mobiltelefon-alapú vagy nem mobiltelefon-alapú, kis összegű, az értékesítés helyén történő érintős fizetések esetén használható felhasználóbarát és könnyen hozzáférhető fizetési módok kifejlesztése érdekében a szabályozástechnikai standardban pontosan meg kell határozni a biztonsági követelmények alkalmazása alóli mentességeket. [...]"

10 Ezen irányelv „Fogalommeghatározások” című 4. cikkének a szövege a következő:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[...]

8. »fizető fél«: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely egy fizetési számla tulajdonosa, és aki vagy amely az adott fizetési számláról fizetési megbízást engedélyez, vagy – fizetési számla hiányában – az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely fizetési megbízást ad;

9. »kedvezményezett«: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely a fizetési művelet tárgyát képező pénzeszközök szándékolt jogosultja;

10. »pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő«: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely fizető félként, kedvezményezettként vagy mindkét minőségében pénzforgalmi szolgáltatást vesz igénybe;

[...]

14. »készpénz-helyettesítő fizetési eszköz«: a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő és a pénzforgalmi szolgáltató közötti megállapodás tárgyát képező, fizetési megbízás kezdeményezésére használt, személyre szabott eszköz(ök) és/vagy eljárások;

[...]

20. »fogyasztó«: olyan természetes személy, aki az ezen irányelv hatálya alá tartozó pénzforgalmi szolgáltatási szerződések keretében saját szakmája, üzleti tevékenysége, illetve foglalkozása körén kívül eső célból jár el;

21. »keretszerződés«: egyedi és sorozatos fizetési műveletek jövőbeni teljesítését szabályozó pénzforgalmi szolgáltatási szerződés, amely fizetési számla nyitására vonatkozó kötelezettséget és annak feltételeit is tartalmazhatja;

[...]

29. »hitelesítés«: bármilyen eljárás, amely lehetővé teszi a pénzforgalmi szolgáltató számára, hogy ellenőrizze a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő kilétét vagy egy konkrét készpénz-helyettesítő fizetési eszköz, ezen belül az igénybe vevő személyes hitelesítési adatai használatának érvényességét;

30. »erős ügyfél-hitelesítés«: hitelesítés legalább két olyan, az ismeret (csak a szolgáltatást igénybe vevő által ismert információ), birtoklás (csak a szolgáltatást igénybe vevő által birtokolt dolog) és biológiai tulajdonság (a szolgáltatást igénybe vevő jellemzője) kategóriába sorolható elem felhasználása alapján, melyek egymástól függetlenek annyiban, hogy az egyik feltörése nem befolyásolja a többi megbízhatóságát, és az eljárás kialakítása révén az azonosítási adatok bizalmassága biztosított;

31. »személyes hitelesítési adatok«: a pénzforgalmi szolgáltató által hitelesítés céljából a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő rendelkezésére bocsátott, személyes elemek;

[...]

11 A 2015/2366 irányelvnek „A pénzforgalmi szolgáltatásokra vonatkozó feltételek átláthatósága és tájékoztatási követelmények” című III. címe annak második fejezetében (38–42. cikk) tartalmazza az „egyszeri fizetési műveletekre” vonatkozó rendelkezéseket.

12 Az említett irányelv „Hatály” című 38. cikkének (1) bekezdése a következőket mondja ki:

„Ezt a címet az egyszeri fizetési műveletekre, a keretszerződésekre és az ezek hatálya alá tartozó fizetési műveletekre kell alkalmazni. A felek megállapodhatnak úgy is, hogy ezt a címet részben vagy egészben nem kell alkalmazni, ha a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő nem fogyasztó.”

13 Ugyanezen irányelvnek az „Eltérés a tájékoztatási követelményektől a kis összegű fizetésekre szolgáló készpénz-helyettesítő fizetési eszközök és az elektronikus pénz esetében” című 42. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az olyan készpénz-helyettesítő fizetési eszközök esetében, amelyek az adott keretszerződés értelmében kizárólag 30 [euró] meg nem haladó összegű egyedi fizetési műveletekre terjednek ki, illetve amelyek 150 [euró] fizetési korláttal bírnak vagy 150 [eurót] semmilyen időpontban meg nem haladó pénzösszeg tárolására alkalmasak:

a) a[z] 51., 52. és 56. cikktől eltérve a pénzforgalmi szolgáltató csak a pénzforgalmi szolgáltatás főbb jellemzőiről tájékoztatja a fizető felet – ideértve a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz lehetséges felhasználási módjait, a felelősséget, a díjszabást és minden egyéb, a megalapozott döntéshozatalhoz szükséges érdemi információt –, és jelzi, hogy a[z] 52. cikkben meghatározott egyéb információk és feltételek hol érhetők el könnyen hozzáférhető módon;

b) meg lehet állapodni arról, hogy a[z] 54. cikktől eltérve a pénzforgalmi szolgáltató nem köteles a[z] 51. cikk (1) bekezdésében előírtakkal azonos módon javaslatot tenni a keretszerződés feltételeinek megváltoztatására;

[...]

14 A 2015/2366 irányelv III. címe tartalmazza a „Keretszerződésekre” vonatkozó 3. fejezetet, amely az irányelv 50–58. cikkéből áll.

15 Az utóbbi irányelv „Előzetes általános tájékoztatás” című 51. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A tagállamok előírják, hogy kellő időben azelőtt, hogy a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevőt bármilyen keretszerződés vagy ajánlat kötné, a pénzforgalmi szolgáltató köteles papíron vagy egyéb tartós adathordozón a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevőnek rendelkezésére bocsátani az 52. cikkben meghatározott információkat és feltételeket. Az információkat és feltételeket egyszerű nyelvezettel, világos és érthető formában kell megfogalmazni annak a tagállamnak a hivatalos nyelvén, amelyben a pénzforgalmi szolgáltatást nyújtják, vagy a felek által közösen megjelölt bármely más nyelven.”

16 Ezen irányelv „Információk és feltételek” című 52. cikke kimondja:

„A tagállamok biztosítják, hogy a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő tájékoztatást kapjon a következő információkról és feltételekről:

[...]

6) a keretszerződés módosítását és felmondását illetően:

- a) amennyiben a felek arról megállapodnak, arra vonatkozó információ, hogy a feltételeknek az 54. cikk szerinti módosítását elfogadottnak kell tekinteni a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő részéről, ha a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő a hatálybalépés tervezett időpontját megelőző napig nem értesíti a pénzforgalmi szolgáltatót arról, hogy a módosítást nem fogadja el;

[...]”

17 Az említett irányelv „A keretszerződés feltételeinek módosítása” című 54. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A keretszerződés, valamint az 52. cikkben meghatározott információk és feltételek bármilyen módosítására a pénzforgalmi szolgáltatónak az 51. cikk (1) bekezdésében foglaltakkal azonos módon kell javaslatot tennie, legkésőbb két hónappal a módosítás bevezetésének javasolt időpontja előtt. A pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő a módosítás bevezetésének javasolt időpontját megelőzően elfogadhatja vagy elutasíthatja a módosítást.

Az 52. cikk 6. pontja a) alpontjának megfelelő esetben a pénzforgalmi szolgáltatónak tájékoztatnia kell a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevőt arról, hogy ha a módosítás hatálybalépésének javasolt időpontját megelőzően nem jelzi a pénzforgalmi szolgáltatónak, hogy a módosítást nem fogadja el, akkor úgy kell tekinteni, hogy elfogadta azt. A pénzforgalmi szolgáltatónak arról is tájékoztatnia kell a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevőt, hogy ha az elutasítja az említett módosítást, akkor a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevőnek bármikor jogában áll díjmentesen, azonnali hatállyal felmondani a keretszerződést, egészen addig az időpontig, amikor a javasolt módosítás hatályba lépett volna.”

18 A 2015/2366 irányelv „Pénzforgalmi szolgáltatás nyújtásával és igénybevételével összefüggő jogok és kötelezettségek” című IV. címe tartalmazza a „Közös rendelkezések” című 1. fejezetet, amelyet az irányelv 61–63. cikke alkot.

19 Ezen irányelvnek „A kis összegű fizetésekre szolgáló készpénz-helyettesítő fizetési eszközökre és az elektronikus pénzre vonatkozó eltérés” című 63. cikke (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„Az olyan készpénz-helyettesítő fizetési eszközök esetében, amelyek a keretszerződés értelmében kizárólag 30 [eurót] meg nem haladó összegű egyedi fizetési műveletekre terjednek ki, illetve vagy 150 [euró] fizetési korláttal bírnak, vagy 150 [eurót] semmilyen időpontban meg nem haladó pénzüsszeg tárolására alkalmasak, a pénzforgalmi szolgáltatók megállapodhatnak a pénzforgalmi szolgáltatásokat igénybe vevőkkel a következőkről:

- a) a 69. cikk (1) bekezdésének b) pontja, a 70. cikk (1) bekezdésének c) és d) pontja, továbbá a 74. cikk (3) bekezdése nem alkalmazandó, amennyiben a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz letiltása vagy további használatának megakadályozása nem lehetséges;

b) a 72. és a 73. cikk, valamint a 74. cikk (1) és (3) bekezdése nem alkalmazandó, amennyiben a készpénz-helyettesítő fizetési eszközt névtelenül használják, vagy a pénzforgalmi szolgáltató kizárólag a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz jellegéből szervesen következő egyéb okokból nincs abban a helyzetben, hogy bizonyítsa, hogy a fizetési műveletet engedélyezték;

[...]

20 A 2015/2366 irányelv IV. címe ezenkívül tartalmazza „A fizetési műveletek engedélyezése” című 2. fejezetet, amely ezen irányelv 64–77. cikkéből áll.

21 Ezen irányelvnek „A pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő kötelezettségei a készpénz-helyettesítő fizetési eszközökkel és a személyes hitelesítési adatokkal kapcsolatban” című 69. cikke (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„A pénzforgalmi szolgáltatásnak a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz használatára jogosult igénybe vevőjének:

[...]

b) indokolatlan késedelem nélkül értesítenie kell a pénzforgalmi szolgáltatót vagy a pénzforgalmi szolgáltató által megjelölt szervezetet, ha a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz elvesztését, ellopását, jogosulatlan vagy nem engedélyezett használatát észleli.”

22 Az említett irányelvnek „A pénzforgalmi szolgáltató kötelezettségei a készpénz-helyettesítő fizetési eszközökkel kapcsolatban” című 70. cikke (1) bekezdésében kimondja:

„A készpénz-helyettesítő fizetési eszközt kibocsátó pénzforgalmi szolgáltató:

[...]

c) biztosítja, hogy mindig rendelkezésre álljanak azok a megfelelő eszközök, amelyek révén a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő teljesíteni tudja a 69. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerinti értesítést vagy kérelmezni tudja a letiltásnak a 68. cikk (4) bekezdése szerinti feloldását; kérésre – az értesítést követő 18 hónapon át – biztosítania kell a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő számára az értesítés bizonyításának lehetőségét;

d) lehetővé teszi a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő számára a 69. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerinti értesítés díjmentes megküldését, és amennyiben díjat szab ki, az legfeljebb a készpénz-helyettesítő fizetési eszközhöz közvetlenül hozzákapcsolható pótlási költségek összegéig terjedhet;

[...]

23 Ugyanezen irányelvnek „A fizetési műveletek hitelesítésének és teljesítésének bizonyítása” című 72. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok előírják, hogy ha a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő tagadja, hogy egy már teljesített fizetési műveletet engedélyezett volna, vagy állítása szerint a fizetési művelet teljesítése hibás volt, akkor a pénzforgalmi szolgáltatónak kell bizonyítania azt, hogy a fizetési művelet hitelesítése és pontos rögzítése, valamint a számlákon való bejegyzése megtörtént, és a művelet teljesítését nem befolyásolta műszaki hiba vagy a pénzforgalmi szolgáltató által nyújtott szolgáltatás egyéb zavara.

Ha a kezdeményezett fizetési művelet megbízásos online átutalási szolgáltatón keresztül történik, a megbízásos online átutalási szolgáltatónak kell bizonyítania, hogy – a saját felelősségi körén belül – a fizetési művelet hitelesítése és pontos rögzítése megtörtént, és a művelet teljesítését nem befolyásolta műszaki hiba vagy a szolgáltatásnyújtó felelőssége alá tartozó pénzforgalmi szolgáltatás egyéb zavara.

(2) Ha a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő tagadja, hogy egy már teljesített fizetési műveletet engedélyezett, akkor önmagában az, hogy a pénzforgalmi szolgáltató – adott esetben a megbízásos online átutalási szolgáltatót is ideértve – rögzítette a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz használatának tényét, nem feltétlenül elégséges annak bizonyításához, hogy a fizető fél a fizetési műveletet engedélyezte vagy család módon járt el, illetve hogy a 69. cikkben meghatározott egy vagy több kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlanságból nem teljesítette. A pénzforgalmi szolgáltató – adott esetben a megbízásos online átutalási szolgáltatót is ideértve – köteles bizonyítékokkal szolgálni a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő által elkövetett csalás vagy súlyos gondatlanság alátámasztására.”

- 24 A 2015/2366 irányelvnek „A pénzforgalmi szolgáltató felelőssége a nem engedélyezett fizetési műveletek vonatkozásában” című 73. cikke a következőképpen szól:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy nem engedélyezett fizetési művelet esetében – a 71. cikk sérelme nélkül – a fizető fél pénzforgalmi szolgáltatója haladéktalanul azután, hogy tudomást szerzett vagy tájékoztatták a műveletről, de legkésőbb a következő munkanap végéig megtérítse a fizető fél részére a nem engedélyezett fizetési művelet összegét, kivéve, ha a fizető fél pénzforgalmi szolgáltatója észszerű okokból csalásra gyanakszik, és ezen okokat írásban közli az érintett nemzeti hatósággal. A fizető fél pénzforgalmi szolgáltatójának adott esetben vissza kell állítania a megterhelt fizetési számlát abba az állapotba, amelyben az akkor lenne, ha a nem engedélyezett fizetési műveletre nem került volna sor. Ennek azt is biztosítania kell, hogy a fizető fél fizetési számláján a jóváírás értéknappja ne legyen későbbi, mint az összeggel való megterhelés dátuma.

(2) Ha a fizetési művelet kezdeményezése megbízásos online átutalási szolgáltatón keresztül történt, akkor a számlavezető pénzforgalmi szolgáltatónak haladéktalanul, de legkésőbb a következő munkanap végéig meg kell térítenie a nem engedélyezett fizetési művelet összegét, és adott esetben vissza kell állítania a megterhelt fizetési számlát abba az állapotba, amelyben az akkor lenne, ha a nem engedélyezett fizetési műveletre nem került volna sor.

Ha a megbízásos online átutalási szolgáltató felelős a nem engedélyezett fizetési műveletért, akkor haladéktalanul kártalanítania kell a számlavezető pénzforgalmi szolgáltatót – annak kérésére – a fizető félnek visszatérített összegek következtében általa elszenvedett veszteségekért és kifizetett összegekért, a nem engedélyezett fizetési művelet összegét is beleértve. A 72. cikk (1) bekezdésével összhangban a megbízásos online átutalási szolgáltatónak kell bizonyítania, hogy – a saját felelősségi körén belül – a fizetési művelet hitelesítése és pontos rögzítése megtörtént, és a művelet teljesítését nem befolyásolta műszaki hiba vagy a szolgáltatásnyújtó felelőssége alá tartozó pénzforgalmi szolgáltatás egyéb zavara.

(3) További pénzügyi kártérítéseket a fizető fél és a pénzforgalmi szolgáltató, vagy adott esetben a fizető fél és a megbízásos online átutalási szolgáltató között létrejött szerződésre alkalmazandó joggal összhangban lehet megállapítani.”

- 25 Ezen irányelvnek „A fizető fél felelőssége a nem engedélyezett fizetési műveletek vonatkozásában” című 74. cikkének (1) és (3) bekezdése a következőket mondja ki:

„(1) A 73. cikktől eltérve a fizető fél kötelezhető, hogy legfeljebb 50 [euró] értékig viselje a nem engedélyezett fizetési műveletekkel összefüggő, az elveszített vagy ellopott készpénz-helyettesítő fizetési eszköz használatából, illetve jogosulatlan használatából eredő károkat.

Az első albekezdés nem alkalmazandó, ha

- a) a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz elvesztését, ellopását vagy jogosulatlan használatát a fizető fél a fizetési művelet teljesítését megelőzően nem észlelhette, kivéve abban az esetben, ha maga a fizető fél járt el csalárd módon; vagy
- b) a kárt a pénzforgalmi szolgáltató alkalmazottjának, pénzforgalmi közvetítőjének vagy fióktelepének, illetve a tevékenységeket a pénzforgalmi szolgáltató által kiszervezett tevékenységet végző szervezet intézkedése vagy az intézkedés elmulasztása okozta.

A fizető félnek kell viselnie a nem engedélyezett műveletekkel összefüggő összes kárt, amennyiben azok azáltal keletkeztek, hogy csalárd módon járt el, illetve a 69. cikkben meghatározott egy vagy több kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlanságból nem teljesítette. Ilyen esetekben az első albekezdésben említett felső összeghatár nem alkalmazandó.

Azokban az esetekben, amikor a fizető fél nem járt el csalárd módon vagy nem szándékosan mulasztotta el a 69. cikk szerinti kötelezettségei teljesítését, a tagállamok csökkenthetik az e bekezdésben említett felelősséget, figyelembe véve különösen a személyes hitelesítési adatainak jellegét, valamint azon konkrét körülményeket, amelyek mellett azt elvesztették, ellopták vagy jogosulatlanul használták.

[...]

(3) A fizető félnek nem kell viselnie az elveszített, ellopott vagy jogosulatlanul használt készpénz-helyettesítő fizetési eszköz használatából eredő anyagi következményeket azt követően, hogy eleget tett a 69. cikk (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott értesítési kötelezettségnek, kivéve, ha csalárd módon járt el.

Amennyiben a pénzforgalmi szolgáltató nem biztosítja folyamatosan az elveszett, ellopott vagy jogosulatlanul használt készpénz-helyettesítő fizetési eszközök bejelentésére szolgáló megfelelő eszközöket a 70. cikk (1) bekezdésének c) pontjában előírtaknak megfelelően, a fizető félnek nem kell viselnie az ilyen készpénz-helyettesítő fizetési eszközök használatából eredő anyagi következményeket, kivéve, ha csalárd módon járt el.”

- 26 A 2015/2366 irányelv „Záró rendelkezések” című VI. címében szereplő, „Teljes harmonizáció” című 107. cikke kimondja:

„(1) A 2. cikknek, a 8. cikk (3) bekezdésének, a 32. cikknek, a 38. cikk (2) bekezdésének, a 42. cikk (2) bekezdésének, a 55. cikk (6) bekezdésének, az 57. cikk (3) bekezdésének, az 58. cikk (3) bekezdésének, a 61. cikk (2) és (3) bekezdésének, a 62. cikk (5) bekezdésének, a 63. cikk (2) és (3) bekezdésének, a 74. cikk (1) bekezdése második albekezdésének és a 86. cikknek a sérelme nélkül, amennyiben ezen irányelv harmonizált rendelkezéseket tartalmaz, a tagállamok nem tarthatnak fenn és nem vezethetnek be az ezen irányelvben meghatározottakon kívüli rendelkezéseket.

[...]

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevőknek a kárára ne térjenek el az ezen irányelvet átültető nemzeti jogi rendelkezésektől, kivéve, ha azok kifejezetten tartalmazznak ilyen lehetőséget.

A pénzforgalmi szolgáltatók azonban kínálhatnak előnyösebb feltételeket a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevők számára.”

Az (EU) 2018/389 rendelet

27 Az (EU) 2015/2366 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek az erős ügyfél-hitelesítésre, valamint a közös és biztonságos nyílt kommunikációs standardokra vonatkozó szabályozástechnikai standardok tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2017. november 27-i (EU) 2018/389 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2018. L 69., 23. o.) (9) és (11) preambulumbekzdése szerint:

„(9) Az (EU) 2015/2366 irányelvnek megfelelően az erős ügyfél-hitelesítés elve alóli kivételek a kockázati szint, az összeg, a gyakoriság és a fizetési művelet végrehajtásához igénybe vett fizetési csatorna alapján kerültek meghatározásra.

[...]

(11) Az értékesítési helyeken történő kis összegű érintéses fizetésekre vonatkozó olyan kivételek, amelyek az erős ügyfél-hitelesítés alkalmazása nélküli, egymást követő műveletek maximális számát vagy egymást követő műveletek bizonyos rögzített maximális értékét is figyelembe veszik, lehetővé teszik a felhasználóbarát és alacsony kockázatú pénzforgalmi szolgáltatások kifejlesztését, és ezért azokról rendelkezni kell. [...]

28 A 2018/389 felhatalmazáson alapuló rendelet „Tárgy” című 1. cikke kimondja:

„Ez a rendelet meghatározza a pénzforgalmi szolgáltatók által azon biztonsági intézkedések végrehajtása céljából teljesítendő követelményeket, amelyek lehetővé teszik számukra a következők megtételét:

- a) az (EU) 2015/2366 irányelv 97. cikkével összhangban az erős ügyfél-hitelesítési eljárás alkalmazása;
- b) az erős ügyfél-hitelesítés biztonsági követelményeinek alkalmazása alóli kivétel, a kockázati szinten, az összegben és a fizetési művelet gyakoriságán, valamint a végrehajtásához igénybe vett fizetési csatornán alapuló meghatározott és korlátozott feltételek függvényében;

[...]

29 E felhatalmazáson alapuló rendelet „Általános hitelesítési követelmények” című 2. cikke (1) bekezdésének első albekezdése a következőket írja elő:

„A pénzforgalmi szolgáltatóknak olyan műveletmegfigyelő mechanizmusokkal kell rendelkezniük, amelyek lehetővé teszik számukra a nem engedélyezett vagy csalárd fizetési műveletek észlelését, az 1. cikk a) és b) pontjában említett biztonsági intézkedések végrehajtása céljából.”

30 Az említett felhatalmazáson alapuló rendeletnek „Az értékesítés helyén történő érintéses fizetés” című 11. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A pénzforgalmi szolgáltatók számára lehetővé kell tenni, hogy ne alkalmazzanak erős ügyfél-hitelesítést, amennyiben megfelelnek a 2. cikkben meghatározott követelményeknek, amikor a fizető fél érintéses elektronikus fizetési műveletet kezdeményez, feltéve, hogy teljesülnek a következő feltételek:

- a) a művelet egyedi összege nem haladja meg az 50 [eurót]; valamint
- b) az erős ügyfél-hitelesítés utolsó alkalmazásának dátuma óta az érintéses funkcióval rendelkező készpénz-helyettesítő eszköz használatával kezdeményezett előző érintéses elektronikus fizetési műveletek kumulált összege nem haladja meg a 150 [eurót]; vagy

- c) az erős ügyfél-hitelesítés utolsó alkalmazása óta az érintéses funkciót kínáló készpénz-helyettesítő eszköz használatával kezdeményezett egymást követő érintéses elektronikus fizetési műveletek száma nem haladja meg az ötöt.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 31 A VKI ausztriai székhelyű egyesület, amely az osztrák jogszabályoknak megfelelően a fogyasztók érdekeinek védelme érdekében keresetindítási joggal rendelkezik.
- 32 A DenizBank tevékenységét Ausztria területén folytató bank. Az ügyfelei és közöttük fennálló jogviszonyok keretében az utóbbi társaság általános szerződési feltételeket alkalmaz többek között az NFC-funkcióval ellátott fizetési kártyák használata vonatkozásában. Az említett funkció, amelyet a kártya ügyfél általi első használata során automatikusan aktiválnak, lehetővé teszi a fizetésenként 25 euróig terjedő kis összegeknek a kártyának valamely fizetési terminálba való behelyezése és a személyi azonosító szám (a továbbiakban: PIN-kód) megadása nélküli, az erre a célra kialakított berendezéssel ellátott pénztáraknál történő megfizetését. Ezzel szemben a magasabb összegek kifizetése PIN-kóddal történő hitelesítéshez kötött.
- 33 A jelen ügyben releváns általános szerződési feltételekben szereplő egyes kikötések tartalma a következőképpen foglalható össze:
- a 14. cikk különösen azt írja elő, hogy a betéti kártyákra vonatkozó általános feltételek módosításait legkésőbb két hónappal a tervezett hatálybalépésük kell javasolni az ügyfélnek, és amennyiben az ügyfél ezen időpontot megelőzően kifejezetten nem tiltakozik, úgy kell tekinteni, hogy az ügyfél e módosításokat elfogadta, azzal, hogy a fogyasztónak minősülő ügyfélnek fel kell kínálni a szabad felmondás lehetőségét, amelyről az ügyfelet a DenizBank által a részére küldött módosítási javaslatban tájékoztatni kell;
 - a 15. cikk kimondja, hogy a DenizBank nem köteles bizonyítani, hogy a kis összegű, a személyi azonosító szám megadása nélkül, tehát NFC-funkció révén teljesített kifizetéseket engedélyezték, sem pedig azt, hogy ezeket a műveleteket nem befolyásolta műszaki hiba vagy egyéb zavar;
 - a 16. cikk mentesíti a DenizBankot a felelősség és bármely visszafizetési kötelezettség alól abban az esetben, ha a kártyatulajdonos ilyen fizetési műveleteket nem engedélyezett;
 - a 17. cikk kimondja, hogy a bankszámla-tulajdonos viseli a kártya ilyen típusú fizetésekre történő visszaélészerű használatának kockázatát;
 - a 18. cikk megemlíti, hogy a készpénzfelvételre jogosító kártyának például elvesztés vagy lopás miatt történő eltűnése esetén műszakilag lehetetlen a kártya letiltása a kis összegű fizetések tekintetében, és hogy az ilyen kifizetések még a letiltás után is összesen 75 euróig teljesíthetők, anélkül, hogy azokat a DenizBank visszafizetné;
 - a 19. cikk előírja, hogy a kártyaszolgáltatásokra vonatkozó rendelkezéseket főszabály szerint a kis összegű fizetésekre is alkalmazni kell.
- 34 2016. augusztus 9-i beadványában a VKI jogsértés megszüntetése iránti keresetet indított a Handelsgericht Wien (bécsi kereskedelmi bíróság, Ausztria) előtt annak érdekében, hogy a DenizBank részére a fent említett hat kikötés semmissége miatt tiltsák meg azok alkalmazását. Védekezésében a DenizBank arra hivatkozott, hogy a 14. cikk jogszerű, és hogy az NFC-funkcióval ellátott kártyák különböző fizetési funkcióit külön-külön kell értékelni.

- 35 Az elsőfokú bíróság 2017. április 28-i ítéletével a VKI keresetének helyt adott. Úgy ítélte meg, hogy az 14. cikk súlyosan hátrányos, és hogy az NFC-funkció nem tartozik a kis összegű fizetésekre szolgáló készpénz-helyettesítő fizetési eszközökre vonatkozó, eltérést engedő rendelkezések hatálya alá, mivel a kártya más típusú fizetésekre is használható, és az NFC-funkció önmagában nem tekinthető fizetési eszköznek.
- 36 2017. november 20-i ítéletében a fellebbezés alapján eljáró Oberlandesgericht Wien (bécsi regionális felsőbíróság, Ausztria) részben helybenhagyta az elsőfokú ítéletet. E bíróság többek között úgy ítélte meg, hogy az NFC-funkció használata nem minősül készpénz-helyettesítő fizetési eszköz használatának, hanem hasonló a postai küldemény vagy telefonhívás útján végrehajtott hitelkártya-műveletekhez. E tekintetben rámutatott, hogy az NFC-funkciót automatikusan aktiválják, az „elektronikus pénztárcától” eltérően, és hogy az e funkcióval ellátott kártya nem anonimizált, hanem azt kód segítségével személyre szabják és biztonságossá teszik.
- 37 A VKI és a DenizBank felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz, az Oberster Gerichtshofhoz (legfelsőbb bíróság, Ausztria) a másodfokon hozott ítélettel szemben.
- 38 E bíróság először is kifejti, hogy korábban már több alkalommal kimondta, hogy a keretszerződés feltételeinek a pénzforgalmi szolgáltató általi széles körű módosítása nem képezheti az ügyfél részéről olyan hallgatólagos elfogadás tárgyát, mint amely az alapügyben szóban forgó általános feltételek 14. cikkéből következik. Úgy véli, hogy az ilyen módosítás ellentétes a Zahlungsdiensteegesetz 2018 (a pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló 2018. évi törvény, BGBl. I, 17/2018) által az osztrák jogba azonos tartalommal átültetett 2015/2366 irányelv 52. cikke 6. pontjának a) alpontjával és 54. cikkének (1) bekezdésével, valamint az említett irányelv (63) preambulumbekkezdésében kimondott fogyasztóvédelmi céllal. Hozzáteszi, hogy álláspontja szerint az említett feltétel vonatkozásában a 93/13 alapján további felülvizsgálatot kell végezni. Megjegyzi, hogy a fenti ítélezési gyakorlatát ugyanakkor bírálta az osztrák jogirodalom egy része, amely különösen arra hivatkozott, hogy a vállalkozások érdekeit egyensúlyba kell hozni a fogyasztók érdekeivel, mely utóbbiak egyébiránt hasznot húzhatnak egy ilyen jellegű módosításból.
- 39 Másodszor, a Bíróság ítélezési gyakorlatára, különösen a 2014. április 9-i T-Mobile Austria ítélet (C-616/11, EU:C:2014:242) 33. és 35. pontjára hivatkozva a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy valamely fizetési megbízásnak egy meghatározott bankszámlához kapcsolódó bankkártya NFC-funkciójának használatával történő kezdeményezése az ezen irányelv 4. cikkének 14. pontja értelmében vett nem személyre szabott „eljárásoknak”, és ennek folytán „készpénz-helyettesítő fizetési eszköznek” minősülhet.
- 40 Abban az esetben, ha ez lenne a helyzet, a kérdést előterjesztő bíróság harmadszor arra vár választ, hogy az ilyen személyre szabott kártya NFC-funkciója révén teljesített valamely fizetés a 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében véve készpénz-helyettesítő fizetési eszköz „névtelen” használatának tekinthető-e, vagy ez a minősítés csak abban az esetben fogadható el, ha a fizetésre egyedi számlához nem kapcsolt kártya segítségével és az említett irányelv 4. cikkének 29. és 30. pontjában meghatározottakhoz hasonló egyéb hitelesítési eszközök nélkül teljesítették.
- 41 Negyedszer a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy annak a pénzforgalmi szolgáltatónak, amely a 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt eltérésre kíván hivatkozni, bizonyítania kell-e, hogy a rendelkezésre álló legfrissebb tudományos ismeretekre tekintettel a készpénz-helyettesítő fizetési eszközt nem lehet letiltani, vagy hogy annak további használatát nem lehet megakadályozni. E bíróság igenlő válasz mellett foglal állást a fogyasztók védelme érdekében, és tekintettel arra, hogy a 2015/2366 irányelv (91) preambulumbekkezdése szerint a biztonsági intézkedésekért az említett szolgáltató felelős. Kifejti, hogy a jelen ügyben a DenizBank nem vitatta a VKI azon állítását, amely szerint az ilyen letiltás műszakilag megvalósítható.

42 E körülmények között az Oberster Gerichtshof (legfelsőbb bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a [2015/2366] irányelv 54. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 52. cikke 6. pontjának a) alpontját, amely szerint a szerződési feltételek javasolt módosítását a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő részéről elfogadottnak kell tekinteni, ha a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő az e módosítás hatálybalépésének tervezett időpontját megelőző napig nem értesíti a pénzforgalmi szolgáltatót arról, hogy a módosítást nem fogadja el, hogy a fogyasztókkal is bármely korlátozás nélkül, valamennyi elképzelhető feltétel tekintetében meg lehet állapodni az elfogadás vélelméről?

2) a) Úgy kell-e értelmezni a [2015/2366] irányelv 4. cikkének 14. pontját, hogy egy személyre szabott, multifunkcionális bankkártya érintéses fizetési funkciója (NFC-funkció), amelynek révén kis összegű fizetéseket teljesítenek a kapcsolódó bankszámla terhére, készpénz-helyettesítő fizetési eszköznek minősül?

b) A 2) a) kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

Úgy kell-e értelmezni a [2015/2366] irányelvnek a kis összegű fizetésekre és az elektronikus pénzre vonatkozó eltérések lehetőségét bevezető 63. cikke (1) bekezdésének b) pontját, hogy egy személyre szabott, multifunkcionális bankkártya NFC-funkciójának használatával történő kis összegű érintéses fizetést az eltérésre vonatkozó fenti rendelkezés értelmében a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz névtelen használatának kell tekinteni?

3) Úgy kell-e értelmezni a [2015/2366] irányelv 63. cikke (1) bekezdésének [a)] pontját, hogy a pénzforgalmi szolgáltató csak akkor hivatkozhat erre az eltérést engedő rendelkezésre, ha bizonyított, hogy a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz a technika objektív állása szerint nem letiltható vagy a további használat nem akadályozható meg?”

43 2019. november 26-án a Bíróság az eljárási szabályzatának 101. cikke alapján felvilágosításkérést intézett a kérdést előterjesztő bírósághoz, amelyben felhívta azon okok pontosítására, amelyek miatt úgy kell tekinteni, hogy a 2015/2366 irányelv, akárcsak az azt átültető osztrák szabályozás, időbeli hatálya okán alkalmazandó az alapeljárásra, jóllehet az eljárást megindító keresetet a VKI 2016. augusztus 9-én nyújtották be, amely időpontban a 2007/64 irányelv még hatályban volt, mivel annak hatályon kívül helyezésére 2018. január 13-án került sor.

44 A Bíróság Hivatalához 2020. január 24-én érkezett válaszában a kérdést előterjesztő bíróság pontosította, hogy mivel az alapeljárás tárgyát képező szerződési kikötések jövőbeli alkalmazásának mellőzésére irányuló meghagyás iránti kereset tárgyában van előtte eljárás folyamatban, e kikötések jogszerűségét nemcsak a kereset benyújtásakor hatályos rendelkezésekre, hanem a 2007/64 irányelv hatályon kívül helyezését követően alkalmazandó rendelkezésekre figyelemmel is értékelnie kell.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdéstről

45 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2015/2366 irányelv 54. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 52. cikke 6. pontjának a) alpontját úgy kell-e értelmezni, hogy az a pénzforgalmi szolgáltató, amely e szolgáltatások igénybe vevőjével keretszerződést kötött, megállapodhat az utóbbival abban, hogy vélelmezhető, hogy a keretszerződésük módosítását az e rendelkezésekben előírt feltételek mellett elfogadta, ideértve azt az esetet is, amikor az igénybe vevő fogyasztói minőséggel rendelkezik, és függetlenül attól, mely szerződéses kikötések tartoznak e vélelem körébe.

- 46 A 2015/2366 irányelv 52. cikke 6. pontjának a) alpontja értelmében a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője tájékoztatást kapjon arról, hogy amennyiben a keretszerződés felei így állapotodnak meg, úgy kell tekinteni, hogy elfogadta e szerződés feltételeinek azon módosítását, amelyet a szolgáltató az említett irányelv 54. cikkének (1) bekezdésével összhangban javasol, kivéve ha az elutasítását e szolgáltatóval az érintett módosítás hatálybalépésének tervezett időpontja előtt közölte.
- 47 Meg kell állapítani, hogy a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője általi hallgatólagos elfogadás véelme, amelynek alkalmazásáról e szolgáltatások nyújtójával megegyeztek, e rendelkezésekből következően csak a keretszerződés feltételeinek „módosításaira” vonatkozik, vagyis azokra a változásokra, amelyek nem befolyásolják e keretszerződés feltételeit olyan mértékben, hogy a szolgáltató által tett javaslat valójában új szerződés megkötésére irányulónak tekinthető. Az ilyen hallgatólagos elfogadással kapcsolatos jogvitában eljáró nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy ez utóbbi feltételt megfelelően alkalmazták-e.
- 48 Ezzel szemben a 2015/2366 irányelv 54. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 52. cikke 6. pontja a) alpontjának szövege nem tartalmaz semmilyen pontosítást a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőjének minőségére vonatkozóan, amint azt az első kérdés előrevetíti. Márpedig, amikor az ezen irányelv 4. cikkének 20. pontja értelmében vett „fogyasztói” minőség meghatározó elemnek minősül, az irányelv rendelkezései ezt kifejezetten pontosítják, ahogyan az többek között annak 38. cikkében is történik.
- 49 Ebből következik, hogy a 2015/2366 irányelv 52. cikke 6. pontjának a) alpontja mind a pénzforgalmi szolgáltatások fogyasztói minőséggel rendelkező igénybe vevőire, mind pedig az e minőséggel nem rendelkező igénybe vevőkre alkalmazandó.
- 50 Mindent egybevetve az említett 52. cikk 6. pontja a) alpontjának az említett 54. cikk (1) bekezdésének második albekezdésével összefüggésben értelmezett szövegéből kitűnik, hogy az előbbi rendelkezés egyetlen célja az előzetes tájékoztatásra vonatkozó követelmények előírása, nem pedig a keretszerződés azon módosításai tartalmának meghatározása, amelyek hallgatólagosan elfogadhatók, mivel e rendelkezések az ilyen módosítások lehetőségének elismerésére azok kapcsán a teljes átláthatóság előírására szorítkoznak, anélkül hogy e módosítások tartalmát meghatároznák.
- 51 Ezt az elemzést megerősíti a 2015/2366 irányelv 54. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 52. cikke 6. pontja a) alpontjának rendszertani értelmezése.
- 52 Ezen „Információk és feltételek” című 52. cikk, valamint a fent említett, „A keretszerződés feltételeinek módosítása” című 54. cikk ugyanis a 2015/2366 irányelvnek a valamely keretszerződés hatálya alá tartozó fizetési műveletekre vonatkozó 3. fejezetében szerepel, amely ezen irányelvnek „A pénzforgalmi szolgáltatásokra vonatkozó feltételek átláthatósága és tájékoztatási követelmények” című III. címe alá tartozik. Ebből következik, hogy az említett 52. és 54. cikk kizárólag azon feltételek és információk szabályozására irányul, amelyeket valamely pénzforgalmi szolgáltatónak a szolgáltatásainak igénybe vevőjével közölnie kell, nem pedig azon kölcsönös kötelezettségvállalások tartalmának a meghatározására, amelyeket e személyek szerződéses jogviszony keretében vállalhatnak, amely tartalmat ezen irányelv „Pénzforgalmi szolgáltatások nyújtásával és igénybevételével kapcsolatos jogok és kötelezettségek” című IV. címének rendelkezései szabályozzák.
- 53 Ezenkívül a 2015/2366 irányelv 42. cikke, amely szintén az utóbbi irányelv III. címében szerepel, és amely az „Eltérés a tájékoztatási követelményektől a kis összegű fizetésekre szolgáló készpénz-helyettesítő fizetési eszközök és az elektronikus pénz esetében” címet viseli, egyértelműen kimondja, hogy az említett 52. és 54. cikk az azon pénzforgalmi szolgáltatásokra vonatkozó információkat érinti, amelyeket – kifejezetten engedélyezett eltérés hiányában – ezek szolgáltatójának kell nyújtania.

- 54 Egyébiránt ezen irányelv 51. cikke pontosítja, hogy az irányelv 52. cikkében előírt információkat és feltételeket a pénzforgalmi szolgáltatóknak tartós adathordozón, valamint világos és érthető formában kell rendelkezésre bocsátania, még azt megelőzően, hogy a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőjét valamely keretszerződés vagy ajánlat kötelezné, annak a felhasználó számára történő lehetővé tétele érdekében, hogy a megalapozott döntést hozzon, amint az az említett irányelv (54) preambulumbekkezdéséből kitűnik.
- 55 A fenti megfontolások összességének nem mond ellent a 2015/2366 irányelv 54. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 52. cikke 6. pontja a) alpontjának teleologikus értelmezése.
- 56 Kétségtelen, hogy – amint arra a kérdést előterjesztő bíróság és a VKI rámutat – ezen irányelv (63) preambulumbekkezdése kimondja, hogy „[a] magas szintű fogyasztóvédelem biztosítása érdekében a tagállamok számára lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a fogyasztók érdekében korlátozást vagy tilalmat vezessenek be vagy tartsanak fenn a keretszerződések feltételeinek egyoldalú módosítására vonatkozóan, például abban az esetben, ha a módosításra alapos indok nélkül kerül sor”.
- 57 Mindazonáltal a 2015/2366 irányelv 107. cikkéből az következik, hogy ezen irányelv 52. cikke 6. pontjának a) alpontja és 54. cikkének (1) bekezdése teljes harmonizációt kíván megvalósítani az e rendelkezések által szabályozott területen, azaz szövegük alapján a valamely keretszerződés módosításának a felek ilyen értelmű megállapodása esetén történő hallgatólagos elfogadására vonatkozó előzetes tájékoztatás területén, és hogy sem a tagállamok, sem pedig az ilyen szolgáltatások nyújtói nem térhetnek el azoktól, kivéve ha szolgáltatók úgy döntenek, hogy kedvezőbb feltételeket biztosítanak a szolgáltatások igénybe vevőinek.
- 58 Ennélfogva a 2015/2366 irányelv 54. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 52. cikke 6. pontjának a) alpontja ezen irányelv (63) preambulumbekkezdésére tekintettel nem értelmezhető úgy, hogy korlátozásokat ír elő akár azon felhasználó minőségére, akár azon szerződési feltételek típusára vonatkozóan, akit vagy amelyeket a hallgatólagosan elfogadott módosításokra vonatkozó ilyen megállapodások érinthetnek.
- 59 Ugyanakkor, az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikk által bevezetett együttműködési eljárás keretében a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróságnak olyan hasznos választ adjon, amely lehetővé teszi utóbbi számára az előtte folyamatban lévő jogvita eldöntését. E célból a Bíróság a nemzeti bíróság által szolgáltatott információk összessége és különösen az előzetes döntéshozatalra utaló határozat indokolása alapján meghatározhatja az uniós jog azon rendelkezéseit, illetve jogelvéit, amelyeknek az értelmezése az alapügyben felmerülő jogvita tárgyára figyelemmel szükséges, még akkor is, ha a kérdést előterjesztő bíróság által elé terjesztett kérdésekben nem jelölik meg kifejezetten e rendelkezéseket (lásd különösen: 2019. december 19-i Airbnb Ireland ítélet, C-390/18, EU:C:2019:1112, 36. pont; 2020. március 12-i Caisse d'assurance vieillesse et de santé au travail d'Alsace-Moselle ítélet, C-769/18, EU:C:2020:203, 39. és 40. pont).
- 60 A jelen ügyben, a kérdést előterjesztő bíróság határozatának indokolásában helyesen állapította meg, hogy kapcsolat áll fenn az alapeljárás tárgyát képező általános feltételeknek a jelen ítélet 33. pontjában ismertetett tartalmú 14. cikke és a 93/13 irányelvnek a fogyasztókkal kötött szerződésekben szereplő tisztességtelen feltételekre vonatkozó rendelkezései között. Ezenkívül e bíróság úgy véli, hogy a vitatott cikk a gyakorlatban a keretszerződés egyoldalú módosításához vezethet az abban szereplő elfogadási vélelem révén, mivel a pénzforgalmi szolgáltatások igénybe vevői nem elemzik kellőképpen az ilyen kikötések hatásait.
- 61 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a pénzforgalmi szolgáltatásoknak a 93/13 irányelv 2. cikke értelmében vett „fogyasztónak” minősülő igénybe vevői tekintetében a keretszerződés módosításának hallgatólagos elfogadására vonatkozó, az alapügyben szereplőhöz hasonló kikötés tisztességtelen jellegének felülvizsgálatát ezen irányelv rendelkezései szabályozzák.

- 62 A 2015/2366 irányelv rendelkezéseiből – különösen annak (55) preambulumbekzdésére tekintettel – ugyanis az következik, hogy a fogyasztók védelmére vonatkozó más uniós jogszabályok, így például a 2011/83 irányelv, továbbra is alkalmazandók. Következésképpen, ha a pénzforgalmi szolgáltatások igénybe vevője fogyasztói minőséggel rendelkezik, a 2015/2366 irányelv a 2011/83 irányelvvel módosított 93/13 irányelvvel párhuzamosan, tehát a tagállamok által az utóbbi átültetése érdekében hozott intézkedések sérelme nélkül alkalmazható, mely utóbbi irányelv az általa szabályozott területen csak minimális harmonizációt valósít meg, és ennél fogva lehetővé teszi a Szerződéssel összeegyeztethető szigorúbb nemzeti intézkedések elfogadását vagy fenntartását annak érdekében, hogy a fogyasztóknak magasabb szintű védelmet biztosítsanak (lásd ebben az értelemben: 2020. április 2-i *Condominio di Milano, via Meda* ítélet, C-329/19, EU:C:2020:263, 33. pont).
- 63 Így a 93/13 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése meghatározza, hogy a fogyasztó és az eladó vagy szolgáltató közötti szerződésben szereplő feltétel milyen mértékben nyilvánítható tisztességtelennek. E 3. cikk (3) bekezdése az említett irányelv mellékletére hivatkozik, amely tartalmazza az ilyen feltételek példázó felsorolását, amelyek között e melléklet 1. pontjának j) alpontjában szerepelnek „azok a feltételek, amelyek tárgya vagy hatása az, hogy feljogosítják az eladót vagy szolgáltatót a szerződési feltételek egyoldalú megváltoztatására a szerződésben feltüntetett és érvényes indok nélkül”. Egyébiránt a 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az ezen irányelv értelmében vett tisztességtelen feltétel az alkalmazandó nemzeti jog által meghatározott feltételek mellett nem jelent kötelezettséget a fogyasztóra nézve. Az említett irányelv 8. cikke pontosítja, hogy a tagállamok az ezen irányelv által szabályozott területen elfogadhatnak vagy hatályban tarthatnak a fogyasztók védelme érdekében az utóbbi irányelvben foglaltaknál szigorúbb rendelkezéseket, amennyiben azok összhangban vannak a Szerződéssel.
- 64 A kérdést előterjesztő bíróság feladata tehát annak vizsgálata, hogy az általános feltételeknek a fogyasztókkal kötött keretszerződés hallgatólagos módosítására vonatkozó, az alapügyben szóban forgó 14. kikötése tisztességtelen jellegű-e vagy sem, és adott esetben e szakasz jogellenessége következményeinek a 93/13 irányelv rendelkezéseire, nem pedig a 2015/2366 irányelv 54. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 52. cikke 6. pontjának a) alpontjára tekintettel történő levonása.
- 65 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a szerződések egyoldalú kiigazítását lehetővé tévő szabványfeltételek kapcsán a Bíróság kimondta, hogy azoknak meg kell felelniük a 93/13 irányelv által előírt jóhiszeműség, egyensúly és átláthatóság követelményének (lásd ebben az értelemben: 2013. március 21-i *RWE Vertrieb* ítélet, C-92/11, EU:C:2013:180, 47. pont).
- 66 Következésképpen az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2015/2366 irányelv 54. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 52. cikke 6. pontjának a) alpontját úgy kell értelmezni, hogy jöllehet annak hatálya kiterjed az olyan pénzforgalmi szolgáltató által nyújtandó információkra és javasolt feltételekre, amely az ilyen szolgáltatás igénybe vevőjével a közöttük létrejött keretszerződés módosítására vonatkozó, a fenti rendelkezésekkel összhangban lévő elfogadási vélelemről kíván megállapodni, nem ír elő korlátozásokat az igénybe vevő minőségével vagy az esetlegesen ilyen megállapodás tárgyát képező szerződési feltételek típusára vonatkozóan, annak sérelme nélkül azonban, hogy ha az igénybe vevő fogyasztói minőséggel rendelkezik, e feltételek tisztességtelen jellege a 93/13 irányelv rendelkezéseire tekintettel felülvizsgálható.

A második kérdés a) pontjáról

- 67 Második kérdésének a) pontjával a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, hogy a 2015/2366 irányelv 4. cikkének 14. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az e rendelkezésben meghatározott „készpénz-helyettesítő fizetési eszköznek” minősül-e az az NFC-funkció, amellyel valamely személyre szabott multifunkcionális bankkártya rendelkezik, és amely az e kártyához kapcsolódó bankszámla terhére kis összegű fizetések teljesítését teszi lehetővé.

- 68 A 2015/2366 irányelv 4. cikkének 14. pontja ezen irányelv alkalmazásában a „készpénz-helyettesítő fizetési eszközt” a következőképpen határozza meg: „a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő és a pénzforgalmi szolgáltató közötti megállapodás tárgyát képező, fizetési megbízás kezdeményezésére használt, személyre szabott eszköz(ök) és/vagy eljárások”.
- 69 A 2007/64 irányelv 4. cikkének a fentiekkel megegyező szövegű 23. pontja a következőképpen határozza meg a „készpénz-helyettesítő fizetési eszköz” ezen irányelv alkalmazásában használt fogalmát: „a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője és a pénzforgalmi szolgáltató közötti megállapodás tárgyát képező, a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője által fizetési megbízás kezdeményezésére használt, személyre szabott eszköz(ök) és/vagy eljárások”.
- 70 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy a 2014. április 9-i T-Mobile Austria ítélet (C-616/11, EU:C:2014:242) 31. pontjában, amely a 2007/64 irányelv 4. cikke 23. pontjának értelmezésére vonatkozik, a Bíróság először is rámutatott arra, hogy e rendelkezés különböző nyelvi változatai az említett változatoktól függően bizonyos fokig eltérnek egymástól a „személyre szabott” jelzőnek a „bármely eszközzel” szókapcsolattal és/vagy az „eljárások” szóval összefüggésben történő használatát illetően. Ezt követően, a fenti ítélet 32. pontjában emlékeztetett arra az állandó ítélkezési gyakorlatra, amely szerint egyrészt az uniós jog rendelkezéseit az Európai Unió valamennyi nyelvén készült változatok figyelembevételével, egységesen kell értelmezni és alkalmazni, másrészt az uniós szövegek különböző nyelvi változatai közötti eltérés esetén a szóban forgó rendelkezést azon szabályozás általános rendszerére és céljára tekintettel kell értelmezni, amelynek az a részét képezi. Végül az említett ítélet 33. pontjában a Bíróság megállapította, hogy ahhoz, hogy valamely készpénz-helyettesítő fizetési eszköz e rendelkezés értelmében véve „személyre szabottnak” minősüljön, lehetővé kell tennie, hogy a pénzforgalmi szolgáltató megbizonyosodjon arról, hogy a fizetési megbízást az arra jogosult igénybe vevő kezdeményezte.
- 71 A Bíróság ennek megfelelően ugyanezen ítélet 34. és 35. pontjában úgy ítélte meg, hogy az ezen irányelv 53. cikkében – jelenleg a 2015/2366 irányelv 63. cikkében – kifejezetten említettekhez hasonló, nem személyre szabott készpénz-helyettesítő fizetési eszközök létezéséből szükségszerűen következik, hogy a „készpénz-helyettesítő fizetési eszköznek” az említett 4. cikk 23. pontjában meghatározott fogalma egy sor olyan, nem személyre szabott eljárást is magában foglalhat, amelyben a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője és a pénzforgalmi szolgáltató megállapodnak, és amelyet az igénybe vevő fizetési megbízás kezdeményezése érdekében vesz igénybe.
- 72 A „készpénz-helyettesítő fizetési eszköz” fogalmának a 2007/64 irányelv 4. cikkének 23. pontja, jelenleg a 2015/2366 irányelv 4. cikkének 14. pontja szerinti e meghatározását figyelembe véve kell a kérdést előterjesztő bíróság által a jelen ügyben előterjesztett második kérdés a) pontjára választ adni.
- 73 A jelen ügyben e bíróság helyesen véli úgy, hogy a jelen ítélet 70. és 71. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy nem minősül a 2015/2366 irányelv 4. cikkének 14. pontjában szereplő első eset értelmében vett „személyre szabott eszköznek” a valamely egyéni bankszámlához kapcsolódó, multifunkcionális bankkártya olyan NFC-funkciója, mint amely az alapügy tárgyát képezi, mivel az említett funkció használata önmagában nem teszi lehetővé a pénzforgalmi szolgáltató számára annak ellenőrzését, hogy a fizetési megbízást az erre feljogosított igénybe vevő kezdeményezte, e kártya olyan egyéb funkcióitól eltérően, amelyek személyes biztonsági adatok, például PIN-kód vagy aláírás alkalmazását teszik szükségessé.
- 74 Következésképpen a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy az NFC-funkció használata önmagában a 2015/2366 irányelv 4. cikkének 14. pontjában szereplő második eset értelmében vett nem személyre szabott „eljárásoknak”, és ennél fogva ezen irányelv alkalmazása szempontjából „készpénz-helyettesítő fizetési eszköznek” minősülhet-e.

- 75 Amint arra a főtanácsnok az indítványának 37–40. pontjában hivatkozik, a valamely egyéni bankszámlához kapcsolódó bankkártya NFC-funkciójának használata olyan nem személyre szabott eljárások összességének minősül, amelyről a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőjének és a pénzforgalmi szolgáltatónak meg kell állapodnia, és amelyet fizetési megbízás kezdeményezése céljából alkalmaznak, így e funkció a 2015/2366 irányelv 4. cikke 14. pontjának második fordulója értelmében vett „készpénz-helyettesítő fizetési eszköznek” minősül.
- 76 A Bíróság elé terjesztett iratokból ugyanis kitűnik, hogy az NFC-funkciót, miután azt az ilyen kártyához kapcsolódó bankszámla tulajdonosa aktiválta, a pénzforgalmi szolgáltató és az említett igénybe vevő között létrejött szerződés értelmében bármely, a kártya birtokában lévő személy használhatja az e számlára terhelt kis összegek fizetésére az említett szerződés által engedélyezett maximális összeg erejéig, anélkül hogy a fizetési megbízásnak az említett irányelv 4. cikkének (29)–(31) preambulumbekzdése értelmében vett „hitelesítése” vagy akár „erős ügyfél-hitelesítése” céljából meg kellene adnia az érintett számlatulajdonos saját személyes hitelesítési adatait.
- 77 Pontosítani kell, hogy az NFC-funkció a sajátosságaira tekintettel jogilag elválaszthatatlan az azt hordozó bankkártya által betöltött azon többi funkciótól, amelyek személyes biztonsági adatok használatát teszik szükségessé, különösen az NFC-funkció használatára megállapított felső összeghatárt meghaladó összegek fizetése érdekében. Ennélfogva az NFC-funkció önmagában véve a 2015/2366 irányelv 4. cikkének 14. pontja értelmében vett készpénz-helyettesítő fizetési eszköznek minősülhet, és ezen irányelv tárgya hatálya alá tartozhat.
- 78 Az ilyen értelmezés hozzájárulhat a 2015/2366 irányelv által kitűzött célok megvalósításához, mivel az a tény, hogy az NFC-funkcióra ily módon közvetlenül vonatkoznak az irányelvben előírt követelmények, nem csupán ezen új fizetési mód fejlődését mozdítja elő a pénzforgalmi szolgáltatók közötti tisztességes verseny keretében, hanem e szolgáltatások igénybe vevőinek, különösen a fogyasztói minőséggel rendelkezőknek a védelmét is, az ezen irányelv preambulumban és különösen annak (6) preambulumbekzdésében szereplő iránymutatásoknak megfelelően.
- 79 Következésképpen a második kérdés a) pontjára azt a választ kell adni, hogy a 2015/2366 irányelv 4. cikkének 14. pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezésben meghatározott „készpénz-helyettesítő fizetési eszköznek” minősül az az NFC-funkció, amellyel valamely személyre szabott, multifunkcionális bankkártya rendelkezik, és amely az e kártyához kapcsolódó bankszámla terhére kis összegű fizetések teljesítését teszi lehetővé.

A második kérdés b) pontjáról

- 80 Második kérdésének b) pontjával a kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ, hogy a 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy egy személyre szabott multifunkcionális bankkártya NFC-funkciójának használatával történő, kis összegű, érintéses fizetést az eltérést engedő fenti rendelkezés értelmében a szóban forgó készpénz-helyettesítő fizetési eszköz „névtelen” használatának kell tekinteni?
- 81 A 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében az említett bekezdés bevezető mondatában meghatározott, kis összegű fizetésekre szolgáló készpénz-helyettesítő fizetési eszközöket illetően a pénzforgalmi szolgáltató megállapodhat a pénzforgalmi szolgáltatások igénybe vevőjével abban, hogy eltérnek az e b) pontban felsorolt rendelkezésektől, amennyiben „a készpénz-helyettesítő fizetési eszközt névtelenül használják”, vagy „a pénzforgalmi szolgáltató kizárólag a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz jellegéből szervesen következő egyéb okokból nincs abban a helyzetben, hogy bizonyítsa, hogy a fizetési műveletet engedélyezték”.

- 82 A Bíróság rámutatott, hogy a 2007/64 irányelv 53. cikke (1) bekezdésének b) pontjából, jelenleg a 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdésének b) pontjából az következik, hogy bizonyos készpénz-helyettesítő fizetési eszközöket névtelenül használnak, amely esetben a pénzforgalmi szolgáltatók nem kötelesek bizonyítani az előbbi irányelv 59. cikkében, jelenleg az utóbbi irányelv 72. cikkében meghatározott feltételek szerint a szóban forgó művelet hitelesített voltát. (2014. április 9-i T-Mobile Austria ítélet, C-616/11, EU:C:2014:242, 34. pont).
- 83 Közelebbről, a 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdésének b) pontja lehetővé teszi a pénzforgalmi szolgáltató és az utóbbi szolgáltatásainak igénybe vevője számára, hogy megállapodás útján eltérjenek először is ezen irányelv 72. cikkétől, amely előírja a szolgáltató számára a fizetési műveletek hitelesítésének és teljesítésének bizonyítását, másodszor pedig az említett irányelv 73. cikkétől, amely a nem hitelesített fizetési műveletek esetében a szolgáltató felelősségének elvét állapítja meg, harmadszor pedig az említett irányelv 74. cikkének (1) és (3) bekezdésétől, amely cikk a fenti elvtől való részleges eltérést enged annak szabályozásával, hogy a fizető fél milyen feltételek mellett kötelezhető arra, hogy legfeljebb 50 euró értékig viselje az ilyen fizetési műveletekkel összefüggő károkat, kivéve, ha erre azt követően kerül sor, hogy a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz elvesztéséről, ellopásáról vagy jogosulatlan használatáról a szolgáltatót értesítették.
- 84 Hangsúlyozni kell, hogy ezen irányelv 63. cikke (1) bekezdésének b) pontját eltérést engedő jellege miatt szigorúan kell értelmezni.
- 85 Amint arra a kérdést előterjesztő bíróság és a Bizottság rámutatott, az említett 63. cikk (1) bekezdése b) pontjának az abban említett rendelkezésekkel összefüggésben értelmezett szövegéből az következik, hogy annak a két esetnek, amelyekben az általa előírt eltérés alkalmazható, közös jellemzője, hogy a pénzforgalmi szolgáltató objektív módon képtelen annak bizonyítására, hogy valamely fizetési műveletet megfelelően engedélyeztek, akár az érintett készpénz-helyettesítő fizetési eszköz „névtelen” használata miatt, akár „[az utóbbi] jellegéből szervesen következő egyéb okokból”.
- 86 A jelen ügyben azon kérdés kapcsán, hogy egy személyre szabott, multifunkcionális bankkártya NFC-funkciójának használatával teljesített fizetés a 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett „névtelen” használatnak minősíthető-e, figyelembe kell venni az alábbi körülményeket.
- 87 Egyrészt a szóban forgó kártya úgymond „személyre szabott”, mivel egy meghatározott ügyfél, azaz az ezen irányelv 4. cikkének 8. pontjában meghatározott „fizető” bankszámlájához kapcsolódik, és e számlát az NFC-funkció révén teljesített fizetést követően megterhelik. Másrészt az ilyen típusú, kis összegekre korlátozott fizetés kizárólag e kártya birtoklását teszi szükségessé, miután e funkciót az ügyfél aktiválta, nem pedig a személyes biztonsági adatok – mint például PIN-kód vagy aláírás – felhasználásával történő hitelesítést. Ez utóbbi körülményből következik, hogy minden olyan személy, aki hozzáfér az említett kártyához, az engedélyezett felső határ keretein belül ilyen fizetést teljesíthet, a számla birtokosának hozzájárulása nélkül, a kártya elvesztése, ellopása vagy a kártya jogosulatlan használata esetén történő fizetést is beleértve.
- 88 Ebben az összefüggésben különbséget kell tenni a megterhelt számla jogosultjának azonosítása – amely közvetlenül az érintett kártya személyre szabottságából következik – és az e birtokos által esetlegesen adott fizetési engedély között, amely nem igazolható a kártya egyszerű használatával abban az esetben, ha a szóban forgó fizetést az NFC-funkció révén teljesítik. A jogosult ilyen kifizetéshez való hozzájárulására ugyanis nem lehet az e funkcióval ellátott kártya egyszerű fizikai birtoklásából következtetni.
- 89 Következésképpen az NFC-funkciónak a kis összegek kifizetése céljából történő használata az ezen irányelv 63. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett „névtelen” használatnak minősül, még akkor is, ha az említett funkcióval ellátott kártya egy meghatározott ügyfél bankszámlájához

kapcsolódik. Ilyen helyzetben ugyanis a pénzforgalmi szolgáltató objektíve képtelen azonosítani azt a személyt, aki ezen eszközzel fizetett, és ennél fogva azt ellenőrizni vagy akár bizonyítani, hogy a számlatulajdonos az ügyletet megfelelően engedélyezte.

- 90 Amint arra a DenizBank hivatkozott, ezt az értelmezést megerősítik a 2015/2366 irányelv célkitűzései, amelyek, amint azt ezen irányelv (96) preambulumbekzdése kimondja, „[a] kis kockázatot hordozó fizetésekhez, például a [...] kis összegű, az értékesítés helyén történő érintéses fizetések esetén használható felhasználóbarát és könnyen hozzáférhető fizetési módok kifejlesztése” és az említett irányelv (6) preambulumbekzdése szerint az, hogy „meg kell könnyíteni, hogy az új fizetési eszközök szélesebb piacot érhessenek el, és az Unió egészében magas színvonalú fogyasztóvédelmet kell biztosítani az említett pénzforgalmi szolgáltatások igénybevétele során”. Hasonlóképpen, ez utóbbi irányelv (81) preambulumbekzdése kimondja, hogy „[az] alacsony összegű fizetésekre szolgáló készpénz-helyettesítő fizetési eszközöknek olcsó és könnyen használható alternatívát kell biztosítaniuk az alacsony árfekvésű áruk és szolgáltatások esetében, és nem lehet azokra túlzott követelményeket alkalmazni”, pontosítva azt, hogy a „pénzforgalmi szolgáltatásokat igénybe vevőknek [...] megfelelő védelemben kell részesülniük”. Ugyanis nemcsak a pénzforgalmi szolgáltatónak, hanem az ügyfelének is érdeke, hogy – amennyiben ez utóbbi kívánja, és kellő védelemben részesül – olyan innovatív, gyors és egyszerűen használható készpénz-helyettesítő fizetési eszközökkel rendelkezzen, mint az NFC-funkció.
- 91 Ezenkívül a 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdése b) pontjának ezen értelmezése megfelel az említett irányelv általános rendszerének, mivel az irányelvben rögzített szabályokra tekintettel azt az ügyfelet, aki úgy döntött, hogy egy egyszerűsített, és a kis összegű fizetések esetén azonosítást nem igénylő készpénz-helyettesítő fizetési eszközt – mint például az NFC-funkcióval – használ, úgy kell tekinteni, mint aki elfogadta, hogy adott esetben kihassanak rá a szolgáltató felelősségének szerződésen alapuló, a fenti rendelkezés által megengedett korlátozásai.
- 92 Az uniós jogalkotó ugyanis azáltal, hogy – amint az az említett (1) bekezdés bevezető mondatából kitűnik – korlátozza az ügyfél által esetlegesen viselendő pénzügyi veszteségek összegét, lehetővé teszi az ezen irányelvnek a jelen ítélet 90. pontjában hivatkozott preambulumbekzdésekkel összefüggésben értelmezett cikkeinek megfelelően az ilyen eszközökből – különösen a fogyasztói minőséggel rendelkező ügyfelek számára – eredő előnyök és kockázatok közötti egyensúly biztosítását.
- 93 Következésképpen a második kérdés b) pontjára azt a választ kell adni, hogy a 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy egy személyre szabott, multifunkcionális bankkártya NFC-funkciójának használatával történő, kis összegű, érintéses fizetést az eltérést engedő fenti rendelkezés értelmében a szóban forgó készpénz-helyettesítő fizetési eszköz „névtelen” használatának kell tekinteni.

A harmadik kérdésről

- 94 Harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az a pénzforgalmi szolgáltató, amely az e rendelkezésben előírt eltérésre kíván hivatkozni, annak állítására szorítkozhat, hogy lehetetlen az érintett készpénz-helyettesítő fizetési eszközt letiltani vagy annak további használatát megakadályozni, jóllehet a rendelkezésre álló műszaki ismeretek objektív állására tekintettel ennek lehetetlenségét nem lehet bizonyítani.
- 95 A 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében az említett bekezdés bevezető mondatában meghatározott, kis összegű fizetésekre szolgáló készpénz-helyettesítő fizetési eszközöket illetően a pénzforgalmi szolgáltató megállapodhat a pénzforgalmi szolgáltatások igénybe vevőjével abban, hogy bizonyos kölcsönös, nevezetesen az említett a) pontban felsorolt rendelkezésekből eredő

kötelezettségek alól mentesülnek, ha az általuk megkötött keretszerződés tárgyát képező „készpénz-helyettesítő fizetési eszköz” „letiltása” vagy „további használatának megakadályozása nem lehetséges”.

- 96 E 63. cikk (1) bekezdése a) pontjának szövegéből egyértelműen kitűnik, hogy az e rendelkezésben szereplő, eltérést engedő szabályozás alkalmazásának feltétele annak megállapítása, hogy a szóban forgó készpénz-helyettesítő fizetési eszköz lényegéből adódóan lehetetlen annak letiltása vagy későbbi használata megakadályozása.
- 97 Hasonlóképpen, a 2007/64 irányelv 53. cikke (1) bekezdésének a) pontja, amellyel a 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdésének a) pontja megegyezik, azt írta elő, hogy az abban előírt eltérés abban a konkrét esetben alkalmazandó, ha „a fizetési eszköz letiltása vagy további használatának megakadályozása nem lehetséges”.
- 98 Következésképpen, azon a pénzforgalmi szolgáltató, amely élni kíván a 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdésének a) pontjában biztosított lehetőséggel, a saját kötelezettségei alól való mentesülés érdekében nem elégedhet meg azzal, ha az érintett készpénz-helyettesítő fizetési eszközre vonatkozó keretszerződésben megemlíti, hogy nem képes ezen eszköz letiltására vagy további használatának megakadályozására. E szolgáltatónak kell állítania és jogvita esetén bizonyítania, hogy az említett eszköz – műszaki okokból – semmilyen módon nem teszi lehetővé annak letiltását vagy későbbi használatának megakadályozását. Ha az eljáró bíróság úgy ítéli meg, hogy – a rendelkezésre álló műszaki ismeretek objektív állását figyelembe véve – az ilyen letiltás vagy a használat ilyen megakadályozása ténylegesen lehetséges volt, de a szolgáltató nem használta fel ezeket az ismereteket, ez utóbbi javára az említett 63. cikk (1) bekezdésének a) pontja nem alkalmazható.
- 99 A 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdése a) pontja szövegének ezen értelmezését az említett rendelkezés rendszertani és teleologikus értelmezése is megerősíti.
- 100 A 2015/2366 irányelv általános rendszerét illetően emlékeztetni kell arra, hogy ezen irányelv 63. cikke (1) bekezdésének a) pontja lehetővé teszi a pénzforgalmi szolgáltató és a szolgáltatás igénybe vevője számára, hogy szerződéses úton eltérjenek az először is az említett irányelv 69. cikke (1) bekezdésének b) pontjából eredő kötelezettségek alkalmazásától, amely rendelkezés arra kötelezi az igénybe vevőt, hogy az érintett készpénz-helyettesítő fizetési eszköz elvesztéséről, ellopásáról vagy más jogosulatlan használatáról indokolatlan késedelem nélkül értesítse a szolgáltatót, másodszor az ezen irányelv 70. cikke (1) bekezdésének b) és d) pontjából eredő kötelezettségek alkalmazásától, amely rendelkezés előírja a szolgáltató számára, hogy bocsássa az igénybe vevő rendelkezésére azokat az eszközöket, amelyek révén a ingyenesen teljesíteni tudja a fenti értesítést vagy kérelmezni tudja az említett eszköz letiltását, valamint harmadszor az említett irányelv 74. cikke (3) bekezdéséből eredő kötelezettségek alkalmazásától, amely mentesíti a fizető felet az elveszített, ellopott vagy jogosulatlanul használt eszköz használatából eredő anyagi következmények alól azt követően, hogy eleget tett a fentiek szerint előírt értesítési kötelezettségnek, kivéve, ha csalárd módon járt el.
- 101 Mivel kivételt állapít meg az előző pontban említett egyéb rendelkezésekből eredő szabályok alól, a 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdésének a) pontját szigorúan kell értelmezni, és ezért az utóbbi rendelkezés alkalmazási feltételeit nem lehet oly módon meghatározni, amely az említett kivételre hivatkozó személyre háruló bizonyítási teher megszüntetését, és ennél fogva az utóbbi személynek az említett szabályok alkalmazásából esetlegesen eredő hátrányos jogkövetkezmények alóli mentesítését eredményezi.
- 102 A 2015/2366 irányelv céljait illetően, többek között annak (6), (53) és (63) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy ezen irányelv a pénzforgalmi szolgáltatások igénybe vevőinek védelmére, és különösen arra irányul, hogy magas szintű védelmet biztosítson azoknak, akik fogyasztónak minősülnek (a 2007/64 irányelv kapcsán lásd: 2017. január 25-i BAWAG ítélet, C-375/15, EU:C:2017:38, 45. pont; 2020. április 2-i PrivatBank ítélet, C-480/18, EU:C:2020:274, 66. pont).

- 103 Egyébiránt a 2015/2366 irányelv (91) preambulumbekzdése értelmében az ilyen szolgáltatások nyújtói felelősek a biztonsági intézkedésekért, amelyeknek arányosoknak kell lenniük az ilyen szolgáltatásokkal járó kockázatokkal, és különösen arra kötelesek, hogy az ezen irányelv 95. cikkének megfelelően kidolgozzák a kockázatok enyhítését és az események kezelésére szolgáló hatékony eljárások fenntartását biztosító keretet. Bár úgy tűnik, hogy az említett irányelv (96) preambulumbekzdése némileg enyhíti e kötelezettségeket a „kis összegű, az értékesítés helyén történő érintős fizetések” vonatkozásában, nem kérdőjelezi meg a pénzforgalmi szolgáltatóknak a biztonság tekintetében fennálló felelősségének elvét, amikor kimondja, hogy „a szabályozástechnikai standardban pontosan meg kell határozni a biztonsági követelmények alkalmazása alóli mentességeket”, amint azt ugyanezen irányelv 98. cikke előírja. Ily módon, a 2018/389 felhatalmazáson alapuló rendelet (9) és (11) preambulumbekzdésével összefüggésben értelmezett 2. és 11. cikke meghatározza, hogy az említett szolgáltatók milyen feltételekkel térhetnek el az ilyen érintéses fizetések esetén az erős ügyfél-hitelesítés szabályától.
- 104 Márpedig, amint azt a főtanácsnok az indítványának a 60. és 61. pontjában hangsúlyozza, ha valamely pénzforgalmi szolgáltató mentesülhetne a felelőssége alól egyszerűen azt állítva, hogy nincs lehetősége a fizetési eszköz letiltására vagy annak későbbi használatának megakadályozására, egy műszaki szempontból közepszerű ajánlat felajánlásával könnyedén a szolgáltatásainak igénybe vevőjére háríthatná a nem engedélyezett fizetésekhez kapcsolódó kockázatokat. E kockázatok és az azokhoz kapcsolódó káros következmények ilyen átruházása nem összeegyeztethető sem a pénzforgalmi szolgáltatások igénybe vevőinek és különösen a fogyasztók védelmére irányuló céllal, sem azzal a szabállyal, amely szerint a pénzforgalmi szolgáltatók felelősek a megfelelő biztonsági intézkedések meghozataláért, amelyek mind a 2015/2366 irányelv által létrehozott rendszer alapját képezik.
- 105 A 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdése a) pontjának ily módon elfogadott értelmezését nem kérdőjelezhetik meg a DenizBank azon érvei, amelyek szerint ez az elemzés kedvezőtlen hatással van új kereskedelmi modelleknek a kis összegű fizetésekre vonatkozó pénzforgalmi szolgáltatások területén történő fejlesztésére, és sérti a szolgáltatók azon szabadságát, hogy olyan fizetési kártyát kínáljanak, amelyről egyszerűen úgy nyilatkoznak, hogy nem tiltható le, függetlenül attól, hogy milyen okból teszik ezt. Ezen érvek ugyanis nemcsak e rendelkezés szövegével ellentétesek, hanem az említett irányelv általános rendszerével és azon szabályozás céljaival is, amelynek az említett rendelkezés a részét képezi.
- 106 Következésképpen a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az a pénzforgalmi szolgáltató, amely az e rendelkezésben előírt eltérésre kíván hivatkozni, nem szorítkozhat annak állítására, hogy lehetetlen az érintett fizetési eszközt letiltani vagy annak további használatát megakadályozni, ha a rendelkezésre álló műszaki ismeretek objektív állására tekintettel ennek lehetetlenségét nem lehet bizonyítani.

A jelen ítélet időbeli joghatásainak korlátozásáról

- 107 Írásbeli észrevételeiben a DenizBank lényegében azt kérte, hogy a Bíróság korlátozza ítéletének időbeli hatályát, különösen arra az esetre, ha a Bíróság úgy ítélné meg, hogy egy személyre szabott multifunkcionális bankkártya NFC-funkciója nem minősül a 2015/2366 irányelv 4. cikkének 14. pontja értelmében vett „készpénz-helyettesítő fizetési eszköznek”. E kérelem alátámasztása érdekében az ítélet által esetlegesen kiváltott jelentős pénzügyi hatásokra, valamint arra hivatkozott, hogy az érintett vállalkozások jogosan számíthattak eltérő értelmezésre.
- 108 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint Bíróság csak egészen kivételesen, az uniós jogrendhez szorosan hozzátartozó jogbiztonság általános elvének alkalmazása útján korlátozhatja bármely érdekelt azon lehetőségét, hogy a jóhiszeműen létrejött jogviszonyok vitatása céljából a Bíróság által értelmezett rendelkezésre hivatkozzon. A Bíróság az érdekelt jóhiszeműségére és a súlyos zavarok kockázatának fennállására vonatkozó két alapvető feltétel

teljesülése esetén dönthet ilyen korlátozásról (2019. július 10-i WESTbahn Management, C-210/18, EU:C:2019:586, 45. pont; 2019. október 3-i Schuch-Ghannadan ítélet, C-274/18, EU:C:2019:828, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 109 Ezenfelül meg kell állapítani, hogy úgy tűnik, a DenizBank kérelmét csak arra az esetre terjesztette elő, ha a Bíróság nemleges választ ad a második kérdés a) pontjára, amely eset nem áll fenn. Mindenesetre a DenizBank nem terjesztett elő olyan konkrét és pontos bizonyítékot, amely alkalmas kérelme megalapozottságának alátámasztására, mivel csupán általános jellegű érveket ad elő.
- 110 Következésképpen a jelen ítélet időbeli hatályát nem kell korlátozni.

A költségekről

- 111 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 2002/65/EK, a 2009/110/EK és a 2013/36/EU irányelv és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról, valamint a 2007/64/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2015. november 25-i (EU) 2015/2366 európai parlamenti és tanácsi irányelv 54. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 52. cikke 6. pontjának a) alpontját úgy kell értelmezni, hogy jölehet annak hatálya kiterjed az olyan pénzforgalmi szolgáltató által nyújtandó információkra és javasolt feltételekre, amely az ilyen szolgáltatás igénybe vevőjével a közöttük létrejött keretszerződés módosítására vonatkozó, a fenti rendelkezésekkel összhangban lévő elfogadási vélelemről kíván megállapodni, nem ír elő korlátozásokat az igénybe vevő minőségével vagy az esetlegesen ilyen megállapodás tárgyát képező szerződési feltételek típusára vonatkozóan, annak sérelme nélkül azonban, hogy ha az igénybe vevő fogyasztói minőséggel rendelkezik, e feltételek tisztességtelen jellege a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv rendelkezéseire tekintettel felülvizsgálható.**
- 2) **A 2015/2366 irányelv 4. cikkének 14. pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezésben meghatározott „készpénz-helyettesítő fizetési eszköznek” minősül az a közeltéri kommunikációs (*Near Field Communication*) funkció, amellyel valamely személyre szabott, multifunkcionális bankkártya rendelkezik, és amely az e kártyához kapcsolódó bankszámla terhére kis összegű fizetések teljesítését teszi lehetővé.**
- 3) **A 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy egy személyre szabott, multifunkcionális bankkártya közeltéri kommunikációs (*Near Field Communication*) funkciójának használatával történő, kis összegű, érintéses fizetést az eltérést engedő fenti rendelkezés értelmében a szóban forgó készpénz-helyettesítő fizetési eszköz „névtelen” használatának kell tekinteni.**
- 4) **A 2015/2366 irányelv 63. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az a pénzforgalmi szolgáltató, amely az e rendelkezésben előírt eltérésre kíván hivatkozni, nem szorítkozhat annak állítására, hogy lehetetlen az érintett fizetési eszközt letiltani vagy annak további használatát megakadályozni, ha a rendelkezésre álló műszaki ismeretek objektív állására tekintettel ennek lehetetlenségét nem lehet bizonyítani.**

Aláírások